

[Ole Bjørn Kraft.]

kan gøre sig gældende. Hvilken Myndighed der skal tildeles et saadant Raad, kan overvejes, dets Karakter maa væsentlig blive af raadgivende Natur. Rimeligt vilde det maaske være at give det en vis udsættende Myndighed, saaledes at det kan blive i Stand til at fremkalde en Appel til Folkevillien overfor Lovgivning, som det ikke vil kunne give Tilslutning.

Regeringen har tidligere vist denne Sag betydelig Interesse, men har i den senere Tid syntes at være mindre interesseret i den. Jeg opfordrer til, at man benytter Tiden mellem de to Rigsdagssamlinger til en Undersøgelse og en Forberedelse af et Reformarbejde paa dette Omraade. Og jeg kan tilføje, at jeg ikke taler alene paa mine egne Vegne, men at jeg er bemyndiget til at sige, at følgende Medlemmer af den konservative Folketingsgruppe i Princippet deler de Anskuelser, jeg her har givet Udtryk for, nemlig de ærede Medlemmer Hr. Kristen Amby, Hr. Bindslev, Hr. Bouet, Hr. Grathwol, Hr. Hasle, Hr. Hans Thyge Jacobsen, Hr. Prieme og Hr. H. F. Ulrichsen. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har i de sidste Dage udtalt sig paa lignende Maade, og jeg er vidende om, at ogsaa han i det væsentlige deler de Tanker, som her er kommet til Udtryk. Jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at saa vidt jeg forstaaer, er mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, ikke utilfreds med, at disse Synspunkter er blevet gjort gældende.

Schmidt: Det ærede Medlem Hr. Holstein og det ærede Medlem Hr. A. Svensson har paa indgaaende Maade drøftet det nordslesvigske Spørgsmaal. Jeg ønsker at svare ud fra en helt anden Maade at se paa Tingene. De Herrer ser paa, hvad der er; og hvad der er, er i Kraft af Versailles-Traktaten. Det er det, jeg anser for en Ulykke. Jeg spejder efter det, der vil udvikle sig, jeg arbejder for Fremtiden; det har jeg for Resten gjort, saa længe jeg har staaet i den nationale Grænsekamp. Enhver her i Tinget, antager jeg dog, ved, at jeg stadig har arbejdet for, at den nationale Kamp, ikke ophører, det vil være en Illusion, men bruger Former, der højner den gensidige Agtelse og giver gensidig national Sikkerhed. Det er ikke tomme Ord fra min Side, der staaer Gerning bagved; ogsaa det ved man.

Hvad jeg altid har ønsket som Resultat af en saadan Udvikling, er, at der maa blive en bedre Forstaaelse mellem vore to Folkelag. Jeg har dog aldrig været af den Me-

ning, at det burde ske ved den Grænseflytning, der er sket; derimod kunde jeg tænke mig og ønske, at den nationale Sikkerhed, som jeg har arbejdet for, kunde suppleres ved økonomiske og storpolitiske Aftaler, der kunde nærme Landene til hinanden. Jeg mener, at det er ikke at se smaat paa Tingene, særlig ikke paa vort nationale Mellemværende, og absolut ikke ud fra et fjendtligt Sindelag.

Det ærede Medlem Hr. Holstein talte om Omskiftelser i mine Standpunkter. Der har været een Linie, og det er den, jeg har peget paa, der har ingen Skiften været hele Tiden, og det vil maaske sige noget.

Da jeg netop nævner Ordet Systemskifte, vil jeg dog bemærke til det, som det ærede Medlem Hr. A. Svensson sagde, at jeg kan anerkende og vil gerne understrege, omendskønt jeg ikke saadan uden videre kan tilegne mig det i alle Træk, at det var kloge Bemærkninger og en klog Skildring af den Udvikling, der har fundet Sted i Nordslesvig og Nordslesvig-Holstein efter Krigen. Jeg siger ikke, at jeg holder det alt sammen for rigtigt, men det viser en dybtgaaende Forstaaelse for det, der virkelig har været og er gaaet for sig dernede, og man er altid taknemmelig for, at en Taler viser Forstaaelse. Jeg kan alligevel ikke tilbageholde, at saaledes som jeg kender Befolkningens Tanker nede i Nordslesvig, møder jeg meget, der nærmer sig slige Tankegange, som jeg ofte har gjort mig til Tolk for: at jeg ikke holder Grænseflytningen for den rigtige Maade at ordne Sagerne paa. At slige Tanker ikke kommer frem i Bladene, er rigtigt, men det sker af meget forklarlige Grunde. At jeg og Vælgerforeningen har det Ønske at vende tilbage til Tyskland, maa man kunne forstaa. Man maa kunne forstaa det ud af de Minder, der maa være levende nok i det mindste i den danske Befolkning, der har boet dernede og kender Forholdene.

Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har beklaget mine Udtalelser og Erklæringen. Jeg kan forstaa det, men jeg maa bede det ærede Medlem om at tænke paa det, som han jo saa udmærket kender, fordi han er den Kender af Forholdene. Han talte om den Tid, da Sønderjylland „vaagnede“, og det er en Kendsgerning, at det vaagnede og vaagnede til det danske Sindelag, en stor Del, jeg kan ogsaa rolig sige den største Del af Befolkningen. Det ærede Medlem Hr. A. Svensson ved og vil vist ikke nægte, at Befolkningen vaagnede, da den blev vækket. Det ærede Medlem forstaaer, at jeg tænker paa 100 Aars Forbindelser, der gik forud og vel ogsaa er i Stand til at vække Minder og